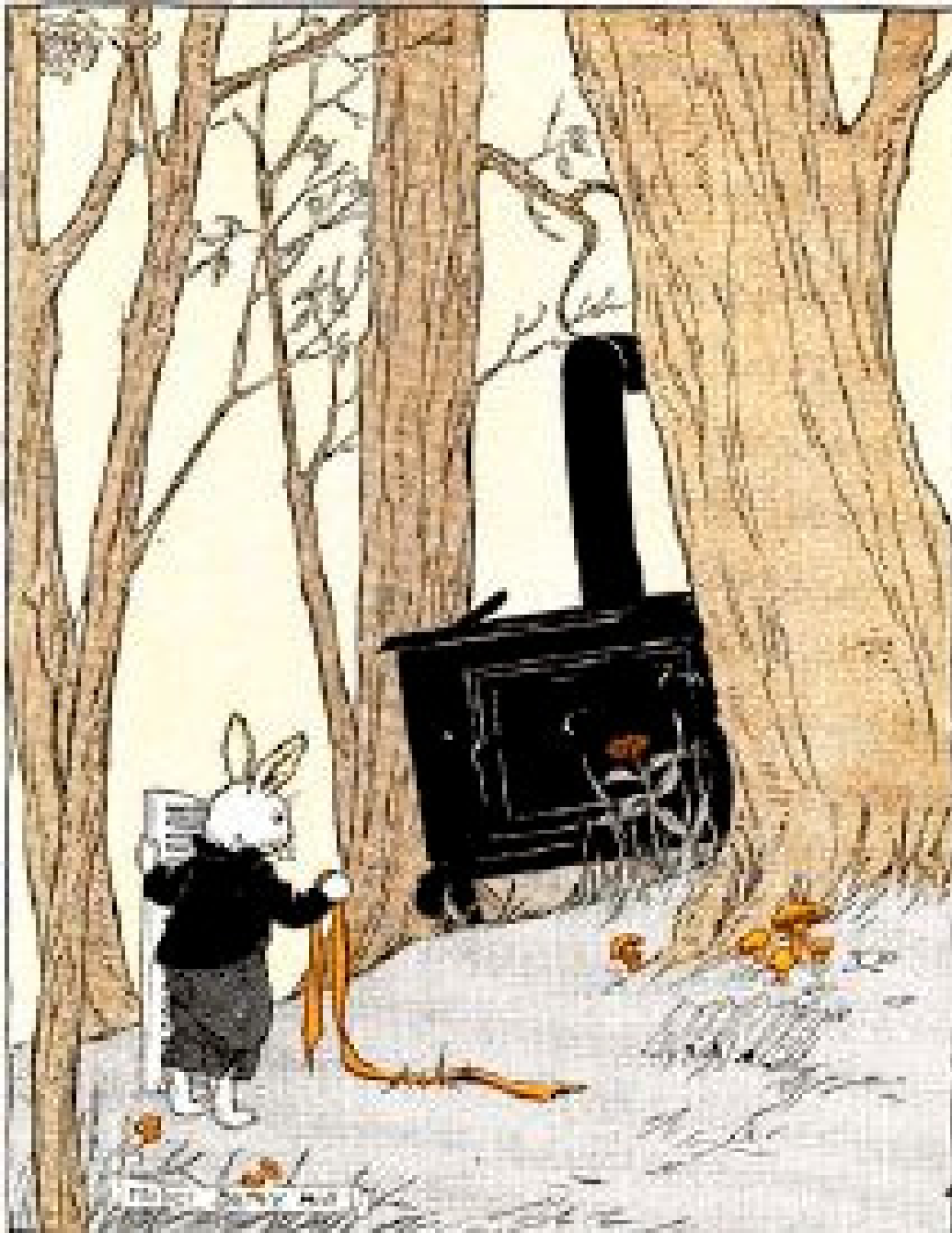

מצאנו!

אליסבת גורניי (1926)

משפחת ג'ונס בילו במחנה כל הקיץ. הם ישנו באוהל. היה להם תנור קטן נייד. אבא דג דגים בנחל, אמא בישלה אותם על התנור והילדים אכלו אותם בתאבון.

כשהמשפחה עזבה את המחנה בבוא הסתיו השאירו את התנור במקומו. הם גם השאירו דברים שונים אחרים, שקית סיכות, מסרק וסרט השערות של בתי. פשוט שכחו לקחת כל זה אתם.

הראשון שמצא אותם היה מר ארנב. הוא לא ידע מה לעשות עם תנור, סיכות או מסרק, אבל כשראה את הסרט המשי של בתי, התלהב מאוד. "זה מאוד יפה" אמר "אשים אותו על הצוואר שלי" וכך

דברים אחרים. לא לקחתי אותם כי לא ידעתי מה הם."

המיליקים רצו מהר אל עץ הדולב הגבוה. הם לא ראו מעולם מסרק או תנור ולא ידעו מה הם הדברים האלה. אך כשפתחו את שקית הסיכות שמחו מאוד.

"ראו, ראו!" קראו "הביטו על החרבות המבריקות החדשות האלה! בואו וניקח כל אחד חרב אחת."

והם חגרו סיכות מבריקות לחגורותיהם. "עכשיו לא נפחד כבר מאף אחד" אמרו המיליקים כשהם צעדו דרך היער. הם הרגישו גאים ואמיצים מאוד.

בדרך פגשה אותם קרפדה ירוקה. "אתם באמת מרשימים מאוד" קראה "איפה השגתם את החרבות המבריקות האלה?"

"תחת עץ הדולב הגבוה" סיפרו לה

גם עשה.

כשמר ארנב הלך הביתה פגש קבוצת מיליקים, אלה פיות יער קטנטנות. "כמה שאתה יפה!" קראו המיליקים "איפה מצאת את העניבה היפה הזו?" "שם, תחת עץ הדולב הגבוה" אמר מר ארנב.

"אולי מונחות שם עוד עניבות כאלה?" שאלו המיליקים.

"לא" ענה מר ארנב "אבל יש שם עוד

כשהגיעה בסוף לחצר העמידה את
המסרק עם השיניים למעלה, בקצה
חלקת הסלק. ואז התיישבה לפני ביתה
כדי לנוח.
משפחת שחרורים עברה בסביבה. הם
ראו את הגדר החדשה ועצרו.
"איזה גדר נהדרת" אמר אבא שחרור

המיליקים.
"ונשארו שם עוד חרבות כאלה?"
שאלה הקרפדה.
"לא, לקחנו את הכל" ענו לה "לקחנו
את כל החרבות ומר ארנב לקח עניבת
משי חדשה. אבל יש שם עוד דברים
שלא לקחנו, כי לא ידענו מה הם."
הקרפדה התחילה לדלג אל הדולב
הגבוה. היא הביטה על התנור, אבל לא
ידעה מה הוא והמשיכה להסתובב
במקום. פתאום ראתה את המסרק.
"בדיוק מה שנחוץ לי!" קראה "אשים
את הגדר הזה לפני הבית שלי. הוא
ישמור על הסלק שגדל בחצר בפני
החיפושיות המזיקות."
היא לקחה קצה המסרק בפה והתחילה
למשוך אותו דרך היער. המסרק היה
כבד מאוד ולקח לה הרבה זמן עד
שהגיעה לחצר שלה.

אבל התנור לא זז. הוא היה כבד מדי.
למזלם של השחרורים עבר במקום דוב
חום. ביקשו השחרורים שירים את ביתם
החדש ויביא אותם למקום מגורים
שלהם. הדוב הסכים בתנאי ששייגו לו
יערת דבש בתמורה על העבודה. הוא
שם את התנור על גבו והביא להם אותו.
השחרורים ריפדו את התנור יפה ועשו
להם בו קן ואת הארובה הפכו למחסן

"מאין לך הגדר הזו?"
"מצאתי אותה תחת עץ הדולב הגדול"
סיפרה הקרפדה.
"ויש שם עוד דברים כלשהם?" שאלה
אמא שחרור.
"סיפרו לי שהייתה שם עניבת משי"
אמרה הקרפדה "אבל מר ארנב לקח
אותה. והיו גם חרבות שלקחו
המיליקים. ראיתי שם עוד דבר, אבל לא
ידעתי מה זה, אז העדפתי לא לגעת
בו."
עפו השחרורים לעץ הדולב הגדול וראו
את התנור הקטן.
"איזה בית ציפורים נהדר!" קראו "ניקח
אותו אלינו ונבנה לנו בו קן."
תפסה אמא שחרור פינה אחת של
התנור. תפסו שלושת הבנים את
הפינות האחרות ואב שחרור קרא
"אחת.. שתיים.. שלוש.. עופו!"

גרעינים לחורף.
"זה הקן הטוב ביותר שהיה לנו
אי-פעם" אמרו.
בראשית הקיץ הבא חזרה משפחת
ג'ונס למחנה ביער.
"הרי השארנו כאן את התנור הקטן והוא
איננו" אמרה אמא ג'ונס.
"עכשיו נזכרתי שהשארתי כאן את
המסרק שלי ושקית סיכות" אמרה בתי
"ונדמה לי שגם סרט משי שלי אבדתי
כאן. מי יכול היה לקחת את כל אלה."